

'UMAIR IBN SA'D

Den Makalöse!

Kommer du ihåg Sa'iid Ibn 'Aamir? Den asketiske och stadige dyrkaren som tvingades av den Trofastes Befälhavare Omar att acceptera styret över Syrien?

Vi talade om honom i den första delen av denna bok, och vi såg under och ting när vi talade om hans asketism, hans försagande av alla världsliga nöjen och hans fromhet.

Men nu kommer vi att möta på dessa sidor en broder till honom, bättre sagt en tvillingbror, en identisk tvilling vad gäller fromhet, asketism, upphöjdhet och andens storhet, som faktiskt är ojämförlig.

Det är 'Umair Ibn Sa'd. Han kallades av muslimerna "Den Makalöse". Vad tänker du om en man om vilken det rådde en allmän konsensus om att han förtjänade den titeln – en konsensus bland Profetens Följeslagare, med all den förtjänst, upplysning och det intellekt de besatt?

Hans far var Sa'd, recitören (må Allah vara nöjd med honom). Han upplevde slaget vid Badr med Allahs Sändebud och alla efterföljande händelser och förblev lojal mot sin ed tills han avled som martyr i slaget vid Al-Qaadisiyah.

Han tog med sin son till Profeten ﷺ för att svära trohetsed och omfamna Islam.

Från den dag 'Umair omfamnade Islam förvandlades han till en dyrkare som bodde vid Allahs mihrab (bönenisch), flyende och springande bort från berömmelsens ljus, dragande sig tillbaka till skuggans stillhet och lugn.

Det är helt uteslutet att du finner honom i de främre leden, utom böneleden – han placerar sig i det främsta ledet för att belönas med trons högsta – och jihad-leden – han hastar till det främsta ledet i hopp om att vara en av martyrerna. Annat än det är han hängiven att uppnå rättfärdighet, fromhet och dygd. Han är en som vänder sig till Allah, gråtande för sina synder! Han är en hängiven till Allah, i hopp om att accepteras som en trofast ångrare till Honom! Han är en som reser till Allah på alla resor och i alla stunder.

Allah välsignade honom med sina följeslagares kärlek till honom. Han var deras ögons glädje och deras hjärtans älskling. Det berodde på hans starka, fasta tro, hans rena själ, hans lugna natur, doften av hans goda egenskaper och hans lysande utseende. Allt det gjorde honom till glädjen och nöjet för alla som mötte eller såg honom.

Inget och ingen var överlägsen hans religion. En gång hörde han Julaas Ibn Suwaid Ibn As-Saamit, en av hans nära släktingar, säga: "Om mannen talar sanning, då är vi sämre än mulor!" Med "mannen" menade han Profeten ﷺ. Julaas var en av dem som omfamnade Islam av fruktan.

När 'Umair hörde det uttalandet, bröt hans lugna, stilla ande ut i ilska och förvirring. Ilska för att en av dem som utgav sig för att vara muslim hade förolämpad Profeten med detta onda språk. Förvirring för att många tankar snabbt trängde sig in i hans sinne, alla kretsande kring hans ansvar gentemot vad han just hade hört och förnekat.

Borde han förmedla allt han hade hört till Profeten? Hur, och vad sägs om privatmötenas förtrolighet? Borde han tiga och lämna vad han hört inom sitt bröst? Hur? Och var var hans lojalitet mot Profeten ﷺ som sänts av Allah för att vägleda dem efter att de levtt vilse och upplysa dem efter att de levtt i mörker?

Men hans förvirring varade inte länge. Ärligheten mot sig själv hjälpte honom att finna en utväg. 'Umair uppförde sig omedelbart som en stark

man och en from troende. Han vände sig till Julaas Ibn Suwaid: "O Julaas, vid Allah, du är en av dem jag är mest kär om och den siste jag vill se drabbad av något han ogillar. Du har nu sagt något som, om jag sprider det, kommer att skada dig; om jag tiger, förstör jag min religion, och uppfyllelsen av plikten gentemot religionen har företräde. Så jag ska informera Allahs Sändebud om vad du har sagt!"

Här tillfredsställde 'Umair sitt fromma samvete fullständigt. Först uppfyllde han plikten att bevara privatsamtalens förtrolighet och upphöjde sin store ädla själ bort från rollen som en kränkande lyssnare. För det andra uppfyllde han sin plikt mot sin religion och kastade ljus på en misstänkt hycklare. För det tredje gav han Julaas en chans att ompröva sitt fel och be Allah om förlåtelse. Om han hade gjort det uppriktigt, hade hans samvete funnit frid, eftersom det inte längre hade varit nödvändigt att informera Profeten ﷺ.

Men Julaas's stolthet fick honom att hålla fast vid sin lögn. Hans läppar uttalade inte ordet "förlåt" eller någon annan ursäkt. 'Umair lämnade honom med orden: "Jag ska informera Profeten ﷺ innan en uppenbarelse gör mig till delaktig i din synd."

Profeten ﷺ skickade efter Julaas, som förnekade och dessutom svor vid Allah att han inte hade sagt det! Men en Koranisk vers demonstrerade tydligt det sanna och det falska: "De svär vid Allah att de sade ingenting, men de uttalade verkligen otrons ord, och de trodde inte efter att de hade blivit muslimer, och de planlade ett komplott men kunde inte åstadkomma vad de hade avsett, och de visade bara fientlighet mot Islam efter att Allah och Hans Sändebud hade berikat dem av Sin ynnest, så om de ångrar sig ska det vara bättre för dem, och om de vänder sig bort ska Allah straffa dem med ett smärtsamt straff i detta liv och i det nästa, och på jorden ska det inte finnas någon som skyddar eller hjälper dem" (9:74).

Julaas fann sig tvungen att erkänna sitt fel och be om ursäkt, särskilt när han hörde den heliga versen som anklagade honom, lovande honom samtidigt Allahs barmhärtighet om han ångrade sig och avstod från det: "Så om de ångrar sig ska det vara bättre för dem".

'Umair's handling var en välsignelse för Julaas. Sålunda ångrade sig Julaas och hans islamiska uppträdande blev mer rättfärdigt än förut. Profeten ﷺ höll i hans öra och prisade honom: "O min pojke! Ditt öra var lojalt och din Herre trodde dig."

Jag gladdes när jag mötte 'Umair för första gången för fyra år sedan när jag komponerade min bok *Inför Omars Händer*. Jag häpnade. Ingenting kunde häpna mig så mycket som vad som hände mellan honom och den Trofastes Befälhavare. Jag ska berätta den händelsen för er för att ni ska njuta med mig av "excellens" i sin mest dyrbara och magnifika form.

Ni vet alla att den Trofastes Befälhavare, Omar (må Allah vara nöjd med honom) valde sina styresmän mycket varsamt, som om han valde sitt öde. Han valde dem alltid bland de asketiska, fromma, ärliga och sannfärdiga: dem som flydde från makt och auktoritet och inte skulle acceptera det annat än om de tvingades av den Trofastes Befälhavare att göra det.

Trots sin ofelaktiga insikt och sin överväldigande erfarenhet var han mycket omtänksam när han valde sina styresmän och rådgivare och behandlade sitt beslut noggrant.

Han upphörde aldrig med sitt berömda uttalande: "Jag behöver en man som, om han var bland sin klan, skulle verka vara deras prins trots att han i verkligheten inte är det, och som, om han var bland dem, skulle verka vara en vanlig person trots att han i verkligheten är deras prins. Jag behöver en styresman som inte gynnar sig själv framför de andra människorna vad gäller kläder, mat eller bostad; som leder dem i deras böner, fördelar deras tillhörigheter bland dem rättvist och styr dem rättvist, aldrig stängande sin dörr och låtande deras behov och önskemål vara uppfyllda."

Enligt dessa strikta krav valde han 'Umair Ibn Sa'd att vara styresman över Homs. 'Umair försökte befria sig från den uppgiften och rädda sig, men den Trofastes Befälhavare förpliktade och påtvingade honom den med kraft. 'Umair bad Allah om rätt vägledning. Sedan begav han sig för att utföra sin plikt och uppgift.

I Homs gick ett helt år och ingen markskatt nådde Al-Madiinah, och inte heller ett enda meddelande nådde den Trofastes Befälhavare. Den Trofastes Befälhavare kallade sin skrivare och sade till honom: "Skriv till 'Umair och beordra honom att komma hit."

Tillåt mig att berätta om mötet mellan Omar och 'Umair som det skildrades i min tidigare bok *Inför Omars Händer*.

En dag bevittnade Al-Madiinah's vägar en dammig, lurvig man, täckt av resandets vedermödor och som knappt lyfte sina fötter från det heta sandiga marken på grund av sitt långa lidande och den enorma

ansträngning han lade ned. På sin vänstra axel bar han en säck och en träskål. På sin högra axel bar han en liten vattensäck fylld med vatten. Han stödde sin smala, svaga, trötta kropp med en käpp.

Han vände sig till Omars församling med mycket långsamma, tunga steg. "O den Trofastes Befälhavare, frid vare med dig."

Omar svarade. Djupt bedrövad av synen av hans svaghet och överansträngning frågade han honom: "Vad är det med dig, 'Umair?"

"Kan du inte se att jag är frisk, att jag äger ett rent samvete och äger hela världen?"

Omar frågade: "Vad har du med dig?"

'Umair svarade: "Jag har en säck i vilken jag bär min mat, en skål i vilken jag äter, mina redskap för min ablution och dryck, och en käpp att luta mig mot och kämpa mot en fiende om han korsar min väg. Vid Allah, hela världen är en lydiga slav under mina tillhörigheter."

"Kom du gående till fots?" "Ja."

"Fann du ingen som skulle ge dig ett djur att rida på?"

"De erbjöd inte och jag frågade inte."

"Vad gjorde du med det vi uppdrog åt dig?"

"Jag begav mig till det land dit du sände mig. Där samlade jag alla dess dygdiga invånare och satte dem i ansvar för att ta in skatterna, och när de gjorde det lade jag pengarna dit de hör hemma. Om något hade blivit kvar hade jag skickat det till dig."

"Förde du ingenting till oss?" "Nej."

Härmed skrek Omar, häpen och glad: "Återutnämna 'Umair." Men 'Umair svarade med fullständigt lugn: "Det var gamla dagar. Jag ska inte arbeta för dig eller för någon annan!"

Denna scen är inte ett skrivet drama och inte heller ett påhittat samtal. Det är en historisk händelse bevitnad av Al-Madiinah's jord, islams gamla huvudstad, under stora bortglömda dagar. Vilka slags män var dessa ojämförliga, upphöjda!

Omar (må Allah vara nöjd med honom) önskade alltid: "Hur mycket önskar jag att jag hade män som 'Umair för att hjälpa mig att styra muslimerna!"

Det berodde på att 'Umair, som rättvisande hade beskrivits av sina följeslagare som "Den Makalöse", kunde bevisa överlägsenhet över all mänsklig svaghet orsakad av vår materiella existens och vårt törniga liv.

När denne store helgon var ämnad att möta maktens och auktoritetens prövning, drabbades hans fromhet inte. Den blev snarare ännu mer upphöjd, strålande och ljus.

När han var styresman i Homs målade han en klar bild av en muslimsk härskares uppgifter. Hur ofta fick inte hans ord från predikstolen de många muslimerna att skaka: "Islam är en välbefäst mur och en fast port. Vad gäller muren, det är rättvisa; och porten är sanning. Om muren rivs ned och porten förstörs, förlorar Islam sin skyddande kraft. Islam förblir välbefäst så länge dess styre är mäktigt. Styrkets kraft kan inte förverkligas genom att döda med svärd eller piska med piskor; snarare genom uppfyllandet av sanning och rättvisa!"

Nu hälsar vi 'Umair för sista gången, hälsar honom med ödmjukhet och respekt! Låt oss böja våra huvuden för den bäste tutorn, Muhammad, alla de frommas Imam, Muhammad, Allahs barmhärtighet sänd till folket mitt i livets hetta och torra.

Må Allahs frid vara med honom, må Allahs barmhärtighet vara med honom, må Allahs välsignelser vara med honom, och frid vare med alla fromma och frid vare med alla hans rättfärdiga Följeslagare.